

В моїй душі глибоке плесо сліз...

Володимир Кобилянський

В моїй душі глибоке плесо сліз,
Таке глибоке, як печаль народу,
З яким я жив, з яким тужив і ріс,
З яким вінок вінків терновий ніс
Од роду і до роду.

Так мрія стомлена бредє в пісках,
Іде й паде під тиском урагана,
Вона давно погинула б у півнях,
Коли б не світ у темних тайниках —
Ясна фата-моргана.

Це дзеркало моїх майбутніх днів.
Неначе привид на пісках пустині,
Я догорю без радісних вогнів...
Мене спалить неублаганий гнів
При вході до святині.

1916-1917